

Fidanlar Yeşeremiyor

– Bilal DÖNMEZ · 23 Şubat 2014

FİDANLAR YEŞEREMİYOR

Dünya iki cihan harbinden yeni çıkmış, insanlık sefil bir haldeydi. Bu durumdan harbe girmediği hâlde Türkiye’de nasibini fazlasıyla almıştı. Anadolu insanının maişet kaygısını iliklerinde hissettiği zamanlardan biriydi. Maddi sıkıntıların çekildiği zamanlarda ahlâk ile para mücadele ediyordu. Bu imtihandan geçmeye çalışan pek çok Anadolu insanı vardı. Bunlardan biri de Soğucak Köyü’nün civanmert delikanlılarından Kara Ali’dir.

Kara Ali için köyde yapacak çok iş yoktur. İki senelik evlidir. Ali evine para götüremediği için kahrolmaktadır. Karısı Meryem Hatun çok sabırlı bir kadındır. Bir günden bir güne kocasına hayıflanmamıştır; çünkü elden bir şey gelmediğinin o da farkındadır. El değirmeninde buğday öğütür, ekmek yapar. Kocasına sıcak çorba içirebilmek için kendi elleriyle tarhana yapardı.

Ali’nin yapabileceği işlerin kazancı azdır. Ya çobanlık yapacak ya da lata yapıp satacaktı. Çobanlık gözüne zor bir iş olarak gözüküyordu. Ağacı keserken de yakalanma tehlikesi vardı. Riskli bir işti. Lata, ağacı kökünden kesip budadıktan sonraki çıplak kalan ağaç gövdesidir. Bu latayı atın ya da eşeğin sırtına yükler, kazaya satmak üzere götürürdü. Çok meşakkatli ve kazancı az olan bir iştir.

Ali ile Meryem yeni doğmuş bebekleri ile kıt kanaat geçinmeye çalışıyorlardı. Bir gün köyün delikanlılarından Mustafa, Ali’ye şöyle bir teklifte bulundu:

- Böyle geçinilmiyor Ali. Hayat çok zor. Çoluk çocuk her gün ele bakıyor. Ne para var, ne pul !
- Öyle kardaş öyle ! Zor.
- Buralarda dağlarda yaşayan insanlar varmış. İyi de para kazanıyorlarmış. Onlara katılmak ister misin ?
- Nasıl para kazanırlarmış ?
- Bilmiyorum; ama işleri tıklarında gidermiş.
- Bilmem ki !
- Böyle yürümüyor düzen Ali. Günden güne daha da kötüye gidiyoruz.
- Doğru söylüyorsun. Hayırlısı !

Dağlardaki insanlara katılma fikri, Ali’nin zihnini epey meşgul etti. Neden olmasın ki ! Denemekte fayda vardı.

Bir sabah vakti Ali dağların yolunu tuttu. Çok uzun bir yürüyüşten sonra mağaraları buldu. Belli ki, mağaralarda yaşıyorlardı. Orada gördüğü birkaç kişiye selam verdi. Oturup hoşbeş ettikten sonra Ali onlarla çalışmak istediğini söyledi. Orada bulunanlar Ali’yi tepeden tırnağa süzdüler.

- Sen nereden gelirsin kardaş ?
- Soğucak Köyü’nden gelirim.
- Peki seni buralara hangi rüzgar attı ?
- Açlık, fakirlik, zorluk...Duydum ki, dağlarda yaşayan insanların epey bir geliri varmış. Biz de nasiplenmek isteriz.

- Bizim işler karışık işler. Sana önce yol yordam öğretmek gerekir.
- Yaparız evvelallah, elimizden her iş gelir.
- Peki, hayırlı olsun.
- Sağolasın kardaş, Allah senden razı olsun

Birkaç hafta Ali'ye alışması için sadece ayak işlerini öğrettiler. Çamaşır, bulaşık yıkar, yemek yapardı. Yaptıkları işi Ali'ye hemen anlatmadılar. Bir defa Ali'yi iyi tanımak istiyorlar, hem de Ali'nin o ortalama alışmasına yardımcı oluyorlardı.

İki ay geçtikten sonra görev alma vakti geldi. Ali'nin de bütçeye katkı yapması gerekiyordu. Ali çok sevindi bu işe. Nereden bilecekti çapulculuk, eşkıyalık yapacağını !

Ertesi gün Ali'yi de yanlarına alarak atlarına binip işe çıktılar. Biraz gittikten sonra birkaç adam pusuya yattı. Ellerinde silah da vardı. Ali'ye de bir silah vermişlerdi. Sessizce bir bekleyişten sonra eşeğine yüklediği yükü yoldan geçen ihtiyar bir adamın önüne çıktılar.

- Hey babalık ! Üstünde ne var ne yok hemen sökül !
- Evlatlarım, yapmayın ! Ben ihtiyar bir adamım. Hiçbir şeyim yok !
- Biz anlamayız ! Üçe kadar sayacağım, hemen sökülmezsen seni buracıkta öldüreceğim. Bir...
- Tamam evladım, tamam ! Bekle biraz.

İhtiyar heybesinden o gün sattıklarından kazandığı ne varsa hepsini çıkarıp eşkıyaya vermişti. O da yetmiyormuş gibi elinden eşeğini de almışlardı. Toplanıp hemen oradan ayrıldılar. Ali bu gördüklerine inanamıyordu. Kazançlı iş dedikleri bu muydu ? Ali ne yapacağını kara kara düşündü. Öyle görünüyordu ki, bu yolun dönüşü yoktu !

Sıra o günkü yevmiyeleri dağıtmaya geldi. Ali'ye de hakkını verdiler. Parayı alıp almamakta tereddüt etti. Sonra evde ki çocuğunun, karısının halini düşündü. Parayı geri çevirmemeye karar verdi.

Gel zaman git zaman bu eşkıyalık işi Ali'yi epey sarmıştı. Arada bir karısını ve çocuğunu görmek için eve gidiyordu. Onlara yeni yeni şeyler alıp götürüyordu. Meryem Hatın bütün bunları nereden, nasıl getirdiğini bir türlü anlamıyor, sormak istediğinde de Ali ona engel oluyordu.

Kara Ali'nin boğazından daha önce hiç haram lokma geçmemişti. Şimdi ise iyice harama batmıştı. Bu durumdan çok rahatsızlık duyuyordu. Elinin emeğiyle, alınının teriyle iş yaptığı günleri özlüyordu. Bu işi artık yapmak istemiyordu. Ama eşkıyalıktan dönüş yoktu. Yoksa adamı öldürürlerdi. Daha iki gün önce gitmek isteyen birini silahı çekip alından vurmuşlardı. Bir yolunu bulup oradan ayrılmalıydı. En sonunda aklından şöyle bir plan geçti: Anasının hastalandığını bahane ederek oradan ayrılabilirdi. Nitekim öyle yapmaya karar verdi.

- Himmet Ağa ! Anam hastalanmış. Beni sayıklar dururmuş. Hele bir yanına varayım, iki güne kalmaz geri dönerim.
- Doğru söylersin Ali. Ana hakkı büyüktür. Gecikme, hadi git bakalım.

Eşkıya; vatanına, milletine ihanet eden, fakirlik günlerinde zavallı insanların neleri var neleri yok alan bir zalimdir. Ne anlar haktan, hukuktan. Hele ki ana hakkından.

Ali ertesi gün hazırlanıp yola çıktı. Sevinçle köyüne, ailesine dönüyordu. Birkaç kez takip edildiğini hissetti. Geri dönüp baktı. Peşinden arkadaşlarından birkaç tanesi geliyordu. Anlaşılan Himmet Ağa peşine adam takmıştı.

- Nereye böyle Ali kardaş ?
- Anamın yanına gidiyorum. Hayırdır ? Buralarda işleriniz mi var ?
- Evet, kaçan birini arıyoruz.
- Kim kaçtı ?
- Sen tabii ki.
- Ama ben Himmet Ağa'ya söyledim. Anam hastalanmış.
- Sen onu bizim külahımıza anlat. Çok duyduk bir bunları.

Ali aniden silahına davranıp ateş etmek istedi. Birkaç defa denedi. O gece Ali uyurken silahının arkasındaki iğneyi kırmışlar, kurşun atamaz hâle getirmişlerdi. Eşkialık böyle bir şeydi. İnsanı hiç acımadan sırtından vururlardı.

Eşkialıdan biri silahını Ali'ye doğrultup, tam kalbine isabet edecek şekilde bir kurşun sıktı.

Ali oracıkta can verdi. Arkasında yetim bir çocuk ve dul bir kadın bırakmıştı. Daha yirmi yaşında toy bir delikanlı olan Kara Ali; fakirlik ve ahlâkla paranın mücadelesini canıyla ödemişti...

S O N